

BISERICA ȘI LUMEA ÎN TEOLOGIA PĂRINTELUI DUMITRU STĂNILOAE

Pr. prof. emerit dr. Ștefan Buchiu

Un specific al teologiei Părintelui Dumitru Stăniloae îl constituie afirmarea unei relații interioare între toate dogmele Bisericii Ortodoxe, care își are izvorul, în mod concomitent, în triadocentrismul și hristocentrismul lor, fundamentat biblic și patristic, exprimarea și interpretarea acestei relații fiind caracterizate de o viziune personalist-comunitară și purtând pecetea spiritualității filocalice ortodoxe. În acest sens, pentru a putea evalua contribuția teologică a Părintelui Stăniloae la aprofundarea dogmelor: cosmologică, antropologică și eclesiologică, precum și a relației lor interioare, la care se referă titlul referatului meu, va trebui mai întâi să identificăm raportarea lor la dogma trinitară și la cea hristologică. Vom preciza că prin conceptul de „lume”, în gândirea teologică a Părintelui Stăniloae, se înțeleg omul și cosmosul, ambele descoperindu-și valoarea și sensul prin raportarea lor la Dumnezeu-Sfânta Treime și prin vocația lor eclesială. Așa se explică faptul unității lor în distincție, relația lor interioară relevând dependența cosmosului de om, dar și dependența concomitentă a omului și a cosmosului de Dumnezeu, Cel singur absolut și etern.

1. Dumnezeu, Creatorul omului și al cosmosului

„Dumnezeu n-ar putea fi Creator dacă n-ar fi bun. Iar bun n-ar putea fi dacă n-ar fi Persoană în relație cu altă Persoană din veci, mai bine-zis cu alte două Persoane. N-ar fi Creator dacă n-ar fi Treime, dar și invers: dacă lumea aceasta n-ar fi creată, n-am putea crede că există un Dumnezeu bun, conștient și liber. În acest caz, n-ar exista nicăieri bunătate și libertate. Lumea creată este o dovadă a unui Dumnezeu bun, liber și conștient”¹. Prin

¹ Pr. prof. Dumitru Stăniloae, *Chipul nemuritor al lui Dumnezeu*, Editura Basilica, București, 2013, pp. 461-462.